

Christie Craig

Điện thoại lúc nửa đêm

Dịch giả: Hạnh Loan

Ai cũng biết nghe chuông điện thoại reo lúc nửa đêm là như thế nào. Cuộc gọi tối nay cũng thế.

Vừa nghe tiếng chuông điện thoại, tôi vừa nhìn vào những con số dạ quang màu đỏ trên đồng hồ. Nửa đêm. Những ý nghĩ sợ hãi hiện lên trong đầu óc còn ngái ngủ của tôi lúc tôi chớp lấy ống nghe.

“Alô!”.

Tim đập mạnh, tôi nắm ống nghe chặt hơn và nhìn chồng tôi đang quay lại nhìn tôi.

“Mẹ ơi!”.

Tôi gần như không nghe được tiếng thì thầm trong tiếng nhiễu sóng. Nhưng tôi lập tức nghĩ đến con gái tôi. Khi một giọng nói non trẻ đang khóc rõ dần trên đường dây, tôi chớp lấy cổ tay chồng tôi và siết chặt.

“Mẹ ơi, con biết là khuya rồi. Nhưng đừng... mẹ đừng nói gì hết trước khi con nói hết. Và mẹ không cần hỏi, vâng, con đã uống rượu. Con gần như chạy xe ra khỏi đường cách đây vài dặm và...”.

Tôi hít một hơi ngắn đau nhói, buông tay chồng tôi và áp tay lên trán. Trí óc tôi vẫn còn mờ mịt vì giấc ngủ và tôi cố đẩy lùi sự sợ hãi. Có một điều không tốt đang xảy ra. “Và con rất sợ. Con chỉ nghĩ mẹ sẽ đau như thế nào nếu một người cảnh sát đến nhà và nói con đã chết. Con muốn... về nhà. Con biết bỏ trốn là sai lầm. Con biết mẹ đã lo đến phát ốm. Đáng lẽ con phải gọi cho mẹ từ lâu, nhưng con sợ... sợ...”. Những tiếng khóc thành thật tràn ra khỏi ống nghe và tuôn vào tim tôi. Ngay lập tức tôi tưởng tượng gương mặt của con gái tôi và đầu óc tôi hình như tỉnh hẳn. “Mẹ nghĩ ...”. “Không! Xin mẹ để con nói hết! Con xin mẹ!” - con bé nài nỉ, không giận dữ, mà là tuyệt vọng. Tôi dừng lại và cố nghĩ ra điều cần phải nói. Trước khi tôi nói, con bé tiếp tục: “Mẹ ơi, con có thai. Con biết con không nên uống rượu lúc này... nhất là lúc này, nhưng con rất sợ mẹ ơi. Con sợ lắm!”. Giọng nói lại đứt đoạn và tôi cắn môi, cảm thấy mắt mình cũng đầy lệ. Tôi nhìn chồng tôi đang ngồi môi mấp máy ra dấu hỏi “Ai vậy?”. Tôi lắc đầu và khi tôi không trả lời, anh nhảy xuống giường và ra khỏi phòng rồi vài giây sau quay trở lại với chiếc điện thoại không dây áp vào tai. Chắc con bé nghe tiếng click trên đường dây vì nó hỏi “Mẹ còn đó không? Xin mẹ đừng gác máy! Con cần mẹ. Con rất cô độc”. Tôi siết chặt điện thoại và nhìn chồng tôi chăm chăm, mong anh góp ý. “Mẹ đây, mẹ không gác máy đâu” - tôi nói. “Đáng lẽ con phải nói với mẹ, mẹ ơi. Con biết đáng lẽ con phải nói. Nhưng khi mình nói chuyện, mẹ cứ luôn miệng bảo con nên làm gì. Mẹ đã đọc tất cả những cuốn sách nói về đề tài sex và những thứ khác, nhưng mẹ chỉ nói thôi. Mẹ không nghe con nói. Mẹ không bao giờ để cho

con kể mẹ nghe con cảm thấy thế nào, như thế cảm giác của con không quan trọng. Vì mẹ là mẹ của con, mẹ nghĩ mẹ biết mọi câu trả lời. Nhưng đôi khi con không cần những câu trả lời. Con chỉ muốn có người lắng nghe con". Tôi cảm thấy nghẹn ở cổ và nhìn những cuốn sách- chỉ -cách- nói- chuyện- với -con- cái-của-bạn bừa bãi trên chiếc tủ nhỏ đầu giường của tôi. "Mẹ đang nghe con đây" - tôi thì thầm. "Mẹ biết không, lúc nãy ở trên đường, sau khi con mất thăng bằng tay lái, con bắt đầu nghĩ đến đứa bé và lo cho nó. Rồi con thấy phòng điện thoại này và con tưởng như nghe thấy giọng mẹ đang nói về chuyện không nên lái xe khi say rượu. Cho nên con đã gọi một chiếc taxi. Con muốn về nhà". "Như vậy là tốt, cưng à" - tôi nói, cảm thấy ngực mình nhẹ nhõm. Chồng tôi bước lại ngồi xuống cạnh tôi và đan những ngón tay vào tay tôi. Cử chỉ ấy khiến tôi biết anh ấy nghĩ tôi đang nói và làm đúng. "Nhưng mẹ biết không, con nghĩ bây giờ con lái xe được". " Không!" - tôi ngắt lời. Bắp thịt tôi căng lên và tôi siết chặt những ngón tay của chồng tôi. "Con hãy đợi taxi. Đừng gác máy cho đến khi taxi đến". "Con chỉ muốn về nhà, mẹ ơi". "Mẹ biết. Nhưng hãy làm điều này vì mẹ. Con hãy đợi taxi". Tôi sợ hãi lắng nghe sự im lặng. Khi tôi không nghe con bé trả lời, tôi cắn môi và nhắm mắt lại. Bằng mọi cách tôi phải ngăn không cho nó lái xe. "Taxi đến rồi mẹ". Chỉ khi nghe tiếng có người ở đầu dây bên kia hỏi ai đã gọi một chiếc taxi tôi mới cảm thấy hết căng thẳng. "Con về nhà đây mẹ ơi". Có tiếng click và điện thoại im lặng. Bước xuống giường, mắt ướt lệ, tôi ra hành lang và bước vào phòng đứa con gái mười sáu tuổi của mình. Bóng tối dày đặc trong phòng. Chồng tôi đứng phía sau,

quàng tay ôm tôi và tựa cằm trên tóc tôi. Tôi lau nước mắt. “Chúng ta phải học nghe”. Tôi nói với anh. Anh kéo tôi quay lại đối mặt anh. “Chúng ta sẽ học. Em sẽ thấy” rồi anh ôm tôi và tôi giấu mặt vào vai anh. Tôi để anh ôm tôi như thế một lúc lâu, rồi lùi lại và nhìn vào giường. Anh nhìn tôi một giây, rồi hỏi: “Em nghĩ cô bé đó có bao giờ biết đã gọi lầm số không?”. Tôi nhìn con gái chúng tôi đang ngủ rồi nhìn anh: “Có lẽ không phải là lầm số đâu”. “Mẹ, ba, ba mẹ đang làm gì vậy?” - giọng nói non trẻ ngái ngủ vang lên từ dưới chiếc mền. Tôi đến bên con gái, nó đang ngồi dậy trong bóng tối. “Ba mẹ đang tập” - tôi trả lời. “Tập gì vậy?” - nó lồm bồm và lại nằm xuống, mắt đã nhắm lại vì buồn ngủ. “Tập nghe” - tôi thì thầm và vuốt má nó.

Hạnh Loan dịch

Đánh máy: [Nguoimesach](#)

Nguồn: [nld.com.vn](#)

Được bạn: [Ct.Ly](#) đưa lên

vào ngày: 2 tháng 8 năm 2006